

ואתא רבי שמעון למימר, כל זמן שתובעת כתובתה, יורשין משביעין אותה על העבר, אך אם אינה תובעת כתובתה, אין היורשין משביעין אותה.

וקמיפלגי בפלוגתא דאבא שאול ורבנן.

דתנן: אפוטרופוס שמינהו אבי יתומים ישבע שלא נטל משלהם כלום. ואין חוששים שימנע מלהיות אפוטרופוס משום השבועה, כיון שאם לאו שעשה לו אביהם טובה בחייו לא היה מסכים להתמנות לאפוטרופוס.

אך אם מינהו בית דין, לא ישבע. כדי שלא ימנע מלהיות אפוטרופוס על הנכסים.

אבא שאול אומר, חילוף הדברים: מינהו בית דין, ישבע; משום שכבוד הוא לאדם להתמנות לאפוטרופוס על ידי בית דין ולא ימנע מלהיות אפוטרופוס משום השבועה.

אך אם מינהו אבי יתומים, לא ישבע. כדי שלא ימנע מלהיות אפוטרופוס.

ואם כן, **רבי שמעון** שאמר — "אינה תובעת כתובתה אין היורשים משביעים אותה", סבר **כאבא שאול**, וכיון שאינה תובעת כתובתה הויה כאפוטרופוסית שנתמנתה על ידי אבי יתומים, ואינה נשבעת.

ורבנן שאמרו — נשבעת, סברי **ברבנן**, שאפוטרופוס שמינהו אבי יתומים נשבע.

מתקיף לה אביי, והלא לפי דברים אלו רבי שמעון בא להקל עליה ולומר שאינה נשבעת כשאינה תובעת כתובתה, ואם כן, **האי לשון**

"כל זמן שתובעת כתובתה" אינו מובן, והלא "אם תובעת" מיבעי ליה — היה לו לכתוב?!

כיון שלשון "כל זמן" משמע שבא להחמיר ולומר, דלא כדברי תנא קמא שפטרה מן השבועה אפילו כשתובעת, אלא כל זמן שתובעת משביעים אותה, היינו לחומר.

אלא אמר אביי: דברי רבי שמעון נאמרו **אהא** ששנינו לעיל פו' ע"ב: "כתב לה — נדר ושבועה אין לי עליך", אינו יכול להשביעה. וכולי, "נדר ושבועה אין לי, ולא ליורשי, ולא לבאים ברשותי, עליך ועל יורשיך ועל הבאין ברשותך", אין יכול להשביעה, לא הוא ולא יורשיו ולא הבאין ברשותו, לא היא ולא יורשיה ולא הבאין ברשותה".

ואהא אתא רבי שמעון למימר — כל זמן שתובעת כתובתה, יורשין משביעין אותה, וקמיפלגי בפלוגתא דאבא שאול בן אימא מרים ורבנן.

הנזכרת לעיל בריש משנתינו — אבא שאול אומר, "אבל מה אעשה שהרי אמרו חכמים הבא להפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה"

רבי שמעון סבר **כאבא שאול**, ולכן כל זמן שתובעת כתובתה אפילו אם פטרה מן השבועה — נשבעת. כדין הבא להפרע מנכסי יתומים שאינו נפרע אלא בשבועה.

ורבנן דרבי שמעון — **ברבנן**. שפטרוה מן השבועה היכן שפטרה הבעל משבועתו.

מתקיף לה רב פפא, התייבח "כל זמן